

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 7C/39/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6713201080
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dalibor Miľan
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6713201080.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudcom Mgr. Daliborom Miľanom v právnej veci žalobcu Home Credit Slovakia, a. s., so sídlom Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, zast. spoločnosťou ERASMUS LEGAL, s. r. o. so sídlom Justičná 9, 811 07 Bratislava, IČO: 36 789 615, proti žalovanému N. Z., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XXX, XXX XX C. H., občanovi SR, zast. advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Rybár, s. r. o., so sídlom Kuzmányho 29, 040 01 Košice, IČO: 47 234 466, o zaplatenie 1.043,27 Eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 62,74 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z uvedenej sumy od 25. 01. 2013 do zaplatenia a to do 15 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

O trovách konania súd rozhodne do 30 dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa svojim žalobným návrhom domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.043,27 Eur spolu s kapitalizovaným denným úrokom z omeškania, riadnym úrokom z omeškania. Pre prípad úspechu v konaní si uplatnil náhradu trov konania a právneho zastúpenia.

Je potrebné uviesť, že vo veci o pôvodnom nároku žalobcu rozhodol súd rozsudkom dňa 25. 11. 2013 tak, že súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 475,78 Eur s 9 % ročným úrokom z omeškania od 15. 05. 2010 do zaplatenia a to v mesačných splátkach po 50,- Eur pod následkami straty výhody splátok od právoplatnosti rozsudku, pričom súd určil splatnosť splátok vždy do 15-teho dňa v mesiaci. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Súd odôvodnil svoje rozhodnutie zákonným ustanovením § 2 písm. a), b) a d) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch platnom v rozhodnom čase, ďalej § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platnom v rozhodnom čase, § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, ďalej použil zákonné ustanovenie § 153 ods. 4 OSP, § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 101 Občianskeho zákonníka a § 103 Občianskeho zákonníka.

Proti zhora uvedenému rozsudku v zákonnej lehote žalobca podal odvolanie, pričom žiadal aby súd buď zrušil rozsudok súdu prvého stupňa, alternatívne aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a vyhovel návrhu žalobcu zo dňa 10.12. 2012 v celom rozsahu.

Krajský súd uznesením 13Co/537/2014-62 zo dňa 29. 12. 2015 zrušil rozsudok Okresného súdu Zvolen v časti napadnutého odvolaním a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Na nové súdom vytyčené pojednávanie sa právny zástupca žalobcu a ani žalobca nedostavil, žiadal ospravedlniť svoju neúčast' na pojednávaní písomným podaním zo dňa 29. 03. 2016, pričom vyslovil súhlas s tým, aby súd vec prejednal aj v jeho neprítomnosti. Stručne uviedol že trvá na podanom návrhu, poukázal na listinné dôkazy predložené súdu a žiadal, aby súd vyhovel návrhu včítane trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

Žalovaný prostredníctvom svojho právneho zastúpenia uviedol, aby súd v novom rozhodnutí zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi len sumu 62,74 Eur s odôvodnením, že vzhľadom na porušenie príslušných ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa a ostatných súvisiacich právnych noriem aplikovaných v spotrebiteľských sporoch má za to, že predmetný úver bol žalobcom poskytnutý bezúročne a bez poplatkov. Zo sumy 664,- Eur ktorá bola žalovanému poskytnutá ako úver, je potrebné odpočítať sumu, ktorú preukázateľne zaplatil formou dvoch splátok úhrnom vo výške 62,74 Eur. Vzniknutý rozdiel vo výške 601,26 Eur je suma, od ktorej bolo potrebné následne odpočítať už súdom právoplatne priznanú čiastku rozsudkom zo dňa 25. 11. 2013 a to vo výške 485,78 Eur, kedy vznikol rozdiel vo výške 125,48 Eur. Vzhľadom však na vznesenú námietku premlčania týkajúcu sa dvoch splátok a to splátky vo výške 31,37 Eur splatnej dňa 20. 12. 2009 a splátky vo výške 31,37 Eur splatnej dňa 20. 01. 2010, zostala potom žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi už len sumu 62,74 Eur.

Ďalej právny zástupca žalovaného poukázal na skutočnosť, že pokiaľ sa v predmetnej úverovej zmluve uvádza mesačná splátka vo výške 31,37 Eur, pri počte mesačných splátok 36 je potom celková suma ktorú mal uhradiť žalovaný vo výške 1.129,32 Eur. Potom je zrejmé, že celkové náklady sú vo výške 465,32 Eur a nie ako to uvádza žalobca v zmluve - vo výške 390,08 Eur. Následne právny zástupca žalovaného z uvedeného vyvodil aj nesprávne uvedenie výšky ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), kedy sa v písomnom vyhotovení zmluvy uvádza pod bodom 53 RPMN vo výške 38,7 %, no v skutočnosti bola výška RPMN 46,09 %. V ďalšom poukázal na odôvodnenie krajského súdu, ktorým bol v dotknutej časti zrušený rozsudok prvého stupňa, kde odvolací súd na strane 5 v prvom odstavci zhora v druhej vete uvádza: „Keďže pri danom úvere sumu celkových nákladov tvoril iba úrok za poskytnutý úver, ktorý bol v danom prípade vo výške 390,08 Eur, t. j. 58,75 % a teda dohodnutá výška úrokovej sadzby a následne suma celkových nákladov spotrebiteľa je primeraná a návrh žalobcu oprávnený“, právny zástupca žalovaného poukázal, že pokiaľ celkové náklady predstavovali 465,32 Eur, je potom zrejmé, že celková dohodnutá výška úrokovej sadzby predstavuje výšku 70,07 %, čo je v rozpore so zákonným ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka a § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Z obsahu úverovej zmluvy č. 3909074929 zo dňa 23. 09. 2009 vyplýva z časti označenej ako úver nasledovné:

- výška úveru 664,- Eur
- výška mesačnej splátky 31,37 Eur
- počet splátok 36
- ročná úroková sadzba 32,76 %
- RPMN vo výške 38,7 %
- priemerná hodnota RPMN 37,93 %
- celkové náklady spotrebiteľa 390,08 Eur
- dátum prvej splátky 23. 10. 2009
- úhrada splátok vždy do 20-teho dňa v kalendárnom mesiaci
- lehota splatnosti 20. 09. 2012.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti.

Smernica Rady 85/577/EHS z 20. decembra 1985 na ochranu spotrebiteľa pri zmluvách uzatváraných mimo prevádzkových priestorov (Ú. v. ES L 372, 31.12.1985, s.31).

Smernica Rady 89/552/EHS z 3. októbra 1989 o koordinácii určitých ustanovení zákonov, iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činností televízneho vysielania: článok 10 až 21 (Ú. v. ES L 298, 17.10.1989, s. 23).

Smernica Rady 90/314/EHS z 13. júna 1990 o balíku cestovných, dovolenkových a výletných služieb (Ú. v. ES L 158, 23.6.1990, s. 59).

Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 21.4.1993, s.29).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 97/7/ES z 20. mája 1997 o ochrane spotrebiteľa vzhľadom na zmluvy na diaľku (Ú.v. ES L 144, 4.6.1997, s. 19).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 1999/44/ES z 25. mája 1999 o určitých aspektoch predaja spotrebného tovaru a záruk na spotrebný tovar (Ú. v. ES L 171, 7.7.1999, s. 12).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 17.7.2000, s.1).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/83/ES zo 6. novembra 2001, ktorou sa ustanovuje Kódex Spoločenstva pre lieky na ľudskú spotrebu: články 86 až 100 (Ú. v. ES L 311, 28.11.2001, s. 67).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES z 23. septembra 2002 o poskytovaní finančných služieb spotrebiteľom na diaľku (Ú. v. ES L 271, 9.10.2002, s. 16).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES s 11. mája 2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 149, 11.6.2005, s. 22).

Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú.v EÚ L 376, 27.12.2006, s. 36).

Pomerne široká ochrana spotrebiteľom je garantovaná smernicou Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých praktikách v spotrebiteľských zmluvách, ktoré sa spotrebiteľom predkladajú tak, že sú predformulované a spotrebiteľ spravidla ich obsah nemení. Ak spotrebiteľ pri takejto zmluve neprijíma službu alebo nekupuje tovar na obchodnú činnosť alebo iné podnikanie, prináleží mu ochrana touto smernicou a nemusí ísť pritom o spotrebiteľský úver. Inými slovami povedané, ochrana spotrebiteľa pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami z úradnej moci súdu sa týka rozmanitých zmluvných vzťahov. Je všeobecnej povahy a jej aplikácia prichádza do úvahy vždy, ak daný vzťah neupravuje osobitná právna úprava, prípadne bude aplikované popri osobitnej právnej úprave. Jej aplikácia prichádza do úvahy najmä vtedy, ak osobitná právna úprava nerieši konkrétnu dielčiu otázku, bude to najmä vtedy, ak treba posúdiť, či konkrétna podmienka má alebo nemá charakter nekalej podmienky.

V súvislosti s implementáciou smernice č. 93/13/EHS treba dôsledne odlišovať problematiku a inštitút ochrany spotrebiteľa, ktorý sa vzťahuje na akýkoľvek zmluvný vzťah, ktorý sa uzavrie medzi spotrebiteľom a dodávateľom, od osobitného druhu spotrebiteľskej zmluvy. V každom prípade uzavierania zmlúv treba chrániť spotrebiteľa, ktorého ochranu zabezpečuje jednak úprava spotrebiteľskej zmluvy a jednak aj ostatná právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku a v ďalších zákonoch. Ochrana spotrebiteľa sa vzťahuje na všetkých spotrebiteľov, a to bez ohľadu na to, či uzavreli spotrebiteľskú zmluvu podľa Občianskeho zákonníka alebo iného predpisu.

Podľa článku 2 písm. b) smernice 93/113/EHS „spotrebiteľ“ znamená akúkoľvek fyzickú osobu, ktorá v zmluvách podliehajúcich tejto smernici koná za účelom, nevzťahujúcim sa k jeho obchodom, podnikaniu alebo profesii.

Podľa ust. č. 3 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá, sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy, ku škode spotrebiteľa.

Podľa ust. čl. 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 5. apríla 1993, podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Skutočnosť, že určité aspekty podmienky alebo jedna konkrétna podmienka boli individuálne dohodnuté, nevyklučuje uplatňovanie tohto článku na zvyšok zmluvy, ak celkové hodnotenie zmluvy naznačuje, že aj napriek tomu ide o predbežne formulovanú štandardnú zmluvu, keď predajca alebo dodávateľ vznesie námietku, že štandardná podmienka bola individuálne dohodnutá, musí o tom podať dôkaz.

Z obsahu zmluvy vyplýva, že v danom prípade ide o spotrebiteľskú zmluvu, aj keď sa Zmluva o úvere spravuje Obchodným zákonníkom. Aj napriek uvedenému právny predchodca žalobcu požíva ochranu spotrebiteľa vzhľadom na zhora citované smernice.

Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka platného v čase uzavretia rozhodcovskej doložky spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). Je však nutná brať na zreteľ čl. 8 smernice 93/13/EHS, podľa ktorého členské štáty môžu prijať alebo si ponechať najprísnejšie opatrenia kompatibilné so zmluvou v oblasti obsiahnutej touto smernicou s cieľom zabezpečenia maximálneho stupňa ochrany spotrebiteľa, a tiež rozsudku súdneho dvora Európskej únie vo veci C-484/08 Caja de Aorros v Monte de Piedad de Madrid, v ktorom súdny dvor riešil práve výklad výnimky zo smernice týkajúcej sa ceny plnenia, ktorým judikoval, že čl. 4 ods. 2 a čl. 8 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia takej vnútroštátnej právnej úprave, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá umožňuje súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami, či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne. Článok 2 ES, článok 3 ods. 1 písm. g) ES a článok 4 ods. 1 ES nebránia takému výkladu článku 4 ods. 2 a článku 8 smernice, podľa ktorého členské štáty môžu prijať vnútroštátnu právnu úpravu umožňujúcu súdne preskúmanie nekalej povahy zmluvných podmienok týkajúcich sa definície hlavného predmetu zmluvy alebo primeranosti medzi cenou a odmenou na jednej strane a službami či tovarmi poskytnutými v protihodnote na strane druhej, aj keď sú tieto podmienky formulované jasne a zrozumiteľne.

Podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a o zmene zák. o obchodnej inšpekcii, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

Podľa § 4 ods. 3 citovaného zákona, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

S poukazom na zhora citované zákonné ustanovenia, ako aj vykonané dokazovanie, mal súd za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému úver vo výške 664,- Eur a to na základe úverovej zmluvy č. 3909074929 zo dňa 23. 09. 2009. Taktiež mal preukázané, že súd rozsudkom zo dňa 25. 11. 2013 právoplatne uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 475,78 Eur - v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. Taktiež mal súd za preukázané, že žalovaný zaplatil dve splátky po 31,37 Eur = spolu 62,74 Eur, takže právny zástupca žalovaného správne uviedol, že od úveru vo výške 664,- Eur je potrebné odpočítať žalovaným už zaplatenú sumu 62,74 Eur, zo vzniknutého rozdielu vo výške 601,26 Eur je potrebné odpočítať súdom právoplatne určenú sumu 475,78 Eur, kde vznikne rozdiel 125,48 Eur. Z tejto sumy následne súd na základe vznesenej námietky premlčania žalovaným nepriznal žalobcovi dve premlčané splátky po 31,37 Eur - teda zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 62,74 Eur a to s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z uvedenej sumy odo dňa, kedy bol návrh na vydanie platobného rozkazu súdu doručený (25. 01. 2013) vzhľadom k tomu, že žalobca v konaní

právne relevantným spôsobom nepreukázal, že výzvu k splateniu celého úveru doručil žalovanému, teda táto písomnosť sa dostala aj do jeho reálnej fyzickej dispozície.

Pri určení percentuálnej výšky úroku z omeškania súd vychádzal zo zákonného ustanovenia § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení, kedy výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ECB platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Vzhľadom k tomu, že z obsahu úverovej zmluvy uzavretej medzi účastníkmi nevyplýva, resp. nie je v nej uvedené aká časť z mesačnej splátky 31,37 Eur pripadá na istinu, aká časť na úrok, prípadne aká časť na iný poplatok, súd považoval predmetnú úverovú zmluvu v zmysle zhora citovaných zákonných ustanovení za úverovú zmluvu, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanému úver bezúročne a bez poplatkov. Preto v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

Vzhľadom na charakter sporu, ako aj predchádzajúce súdne rozhodnutie, súd o trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP tak, ako to vyplýva z poslednej časti výroku predmetného rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1, prvá veta OSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 OSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 OSP). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho rovy (§ 42 ods. 3 OSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 33/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 OSP).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP t.j.

- 1) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
  - 2) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
  - 3) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
  - 4) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
  - 5) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
  - 6) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
  - 7) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
  - 8) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a OSP), t.j.

1) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 OSP,

4) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 OSP).